

NEMZETKÖZI SZEMLE

A saját árnyékától...

A nemzetközi helyzet közép-pontjában továbbra is a közel-és közép-keleti helyzet rendezésének kérdése áll. Mint derült égből a villámcsapás, úgy érintette a nyugati diplomataikat Hruscov javaslatát. A világgközvélemény messzemenően támogatja a Szovjetunió kormányának azon javaslatát, hogy üljön össze a csúcstalálkozó, tárgyalja meg és hozzon határozott intézkedést az angol-amerikai agresszió megszüntetésére és az ENSZ alapokmányának megfelelően szavatolják az országok belügyeibe való be nem avatkozását.

Ez elől a javaslat elől nem lehet kitérni. Eisenhower a nemzetközi és a novemberi választások előcsatározásaként ránehezülő nyomás következtében kénytelen volt a javaslatot elfogadni, hogy a Biztonsági Tanács rendkívüli ülésén tanácskozzanak az érdekelt kormányok. A Szovjetunió kormánya megragadta ezt a lehetőséget hogy meggyorsítsa a csúcstalálkozó létrehozását.

Az Angol és az amerikai kormány, de főleg Eisenhower megjedte saját javaslatától és minden eszközt megragadott a tárgyalások halogatására. Ez a halogató politika minden erőfeszítés ellenére sem képes a csúcstalálkozó létrehozásának teljes megakadályozására, így hát az imperialisták szándéka az, hogy időt nyerjenek az agresszió kiter-

jesztésére. Eisenhower a korábbi javaslatával szemben ma már azáltal áll elő, hogy ne a Biztonsági Tanács rendkívüli ülésén tárgyaljanak a kormányfők, hanem vigyék azt a Biztonsági Tanács legközelebbi rendes ülése elé, hogy az amerikai külügyminisztérium működésbe hozhassa a befolyása alatt lévő kormányokból álló szavazóegységet. Mennyire szembeötlően hazug a propagandájuk, amikor kijelentik, hogy a libanoni elnökválasztás előtt szándékukban van csapatokat kivonni Libanon területéről. Ezzel szemben a valóság az, hogy az agresszió első akciója óta újabb 1500 tengerészgyalogost menesztettek Libanonba.

Egyre szorultabb helyzetbe kerülnek az agresszorok. Saját és baloldalinak egyáltalán nem nevezhető lapjaik leplezik le a közvélemény előtt kormányuk agresszív tevékenységét. A Manchester Guardian című lap félreérthetetlenül megírja, hogy az angol kormány azzal akarja igazolni az agressziót, miszerint Jordánia képtelen az önállóságra, tehát azért van szükség az angol-amerikai csapatok jelenlétére. Itt is kilóg a lóláb. Az iraki példa megmutatta, hogy a Közel-Kelet népei érettek az önállóságra. Tesék csak rábízni Jordánia népére a saját ügyét. Az majd választ magának olyan kormányt és ál-

lamformát, amely neki legjobban megfelel.

Más bajok is vannak a nyugati kormányberkekben. Egymásnak ellentmondóan, nem találunk egyetértésre a csúcstalálkozó helyét idejét és tárgyát illetően. Ami jó az angoloknak, az ellen Amerika kézzel lábbal kapalózik, amiben Anglia és Amerika egyetért, az pedig nem tetszik Franciaországnak. Az természetes is.

Mind ezek félreérthetetlen módon bizonyítják, hogy a világ közvéleménye támogatja a szovjet politikát. Bármennyire is rázza a hideg az imperialista kormányokat, a népek követelése elől, a vitás kérdések tárgyalások útján való rendezése elől kitérni nem lehet. Az idő nekünk dolgozik, a nyugati imperializmus régen levetette álarát és szó sem lehet most már kétszínű politikáról. Világos és egyértelmű, hogy kik a béke őszinté és következetes hívei. De ha valaki mégis kételkednék a mi szavunkban, olvassa el Walter Lippmann, a New York Herald Tribune szemleírójának sorait, aki egy cseppet sem valószínű azzal, hogy szocialista érzelmű, s véleményét mégis így fejti ki: „Az agresszió nem hoz megoldást.” Itt a diplomácia ideje, azaz a népek békéjét csak egy úton lehet szolgálni, azon, amelyet a Szovjetunió kormánya javasol.

Levelezőink írják

A társadalmi tulajdon védelmével az önköltség csökkentéséért

Mórocz elvtárs, a Várpalota Városi Tanács VB. elnökhelyettese július hó 12-én írt „Védjük meg lakóházainkat” című cikkében a lakók felelősségére és a lakóházak berendezéseinek megvédésére hívta fel a figyelmet.

Péti viszonylatban én is szeretnék javaslattal hozzájárulni a lakóházakban okozott károk megszüntetéséhez és tisztántartáshoz az alábbiak alapján.

Egy példát ragadok ki, amit tényekkel tudok alátámasztani. 1957 szeptemberben üvegezték be az összes alagsori helyiségek ablakait a lépcsőházakban és a mellékhelyiségekben. De, ha most ellenőriznék, aligha találnának ép ablakokat ezeken a helyeken. Egy év alatt kb. 45 darab villanygőz tünt el a folyosós és mellékhelyiségekből és a mosókonyhából. Ezért nagyobb figyelmet kellene fordítani a lakóházakban az ott lakó családok gyermekeinek az ellenőrzésére, mert a meglévő lakásokban ők okozzák a legnagyobb károkat és rongálódásokat.

1958 június 10-én a gondnokság kibocsátott egy lakóvet a Hősök tere 16. sz. alatti lakók részére. Ez azért vált szükségessé, mert a gondnokság több ízben felhívta az ott lévő lakók figyelmét azokra a túrhetetlen állapotokra, melyek a pincék előterében és az alagsor mellékhelyiségeiben volt. Végül is lakóvet bocsátottak ki, melyet minden család alá-

írt, de ez sem használt. A gondnokság próbaképpen bevezette itt a lakásbizalmi felállítását és amint a jelenlegi helyzet mutatja, ez az intézkedés bevált. A sok baj szűnőfélben van.

A fent leírt hiányosságok feltárására azért került sor, mert hosszú évek tapasztalatai mutatják, hogy a vállalatnak évente legalább 80 ezer forintba kerül a lakóházak karbantartása az elkövetett rongálások következtében. Ha figyelembe vesszük a 3 éves terv célkitűzését, ezen a területen is lehetne legalább a felére — 40 ezer forintra csökkenteni az évi karbantartást. A másik 40 ezerből minden évben felépülhetne 1 szobakonyhas családi lakás.

Hogy ezek a rendelkezések megszűnjenek, javasolom a következőt:

A belső lakótelep minden házában lakóházként 1 házbizalmi felállítását, aki jelentené a rongálásokat és azok elkövetőit.

A házbizalmiak fő feladata lenne: megmagyarázni azoknak a szülőknek, akiknek gyermekük van, hogy óvják a társadalmi tulajdont és tegyék egészségesebbé a lakóházak belső és külső környezetét egészségügyi és egyéb szempontok figyelembevételével.

Kérem az illetékeseket, ha javaslatom elfogadható, úgy támogassanak.

Károly István
Pétfürdő, Hősök-tere 16.

Pici emberkék hétköznapjai...

Péntek délelőtt tartotta első nyári csapatgyűlését az inotai úttörőcsapat. A távollévők nyaralásból, vagy szüleiiket segítették a nyári munkában. Létszám szerint a megszokottnál mégis többen voltak.

Az órsók az óvoda udvarán gyűltek össze. Barnára lesült lányok és fiúk. Mint ilyenkor lenni szokott, vidáman tereferéltek. Volt mit elmondani egymásnak bőven. Piros nyakkendőt viseltek, mert egy ilyen „hivatalos” gyűlésen az úttörőknek az járja. A lányok kicsinosítva magukat, a fiúk is takaros ruhákban várták a fél 10-et, a gyűlés kezdetét.

Zöld aszpárduzókkal díszített helyiségben foglalnak helyet.

Az ünnepes csapatgyűlés megnyitása után a csapatvezető számolt be munkájáról. Elmondta, hogy a csillebéri táborban volt kiképzésen. Az ott szerzett élmények ismertetését nagy figyelemmel kísérték a pajtások. A patronáló honvédségi KISZ szervezet küldött egy kis ajándékot adott át a pajtásoknak. Filmek és fényképpapírok, a csapat nyári életének megörökítésére. Tolmácsolta a pécsi és fehérgyarmati pajtások üdvözlését a csapatnak.

Sor került az örsvezetők beszámolójára is. Megtudtuk, hogy a szünidő elején hozott határozatukból mennyit valósítottak meg a pajtások. A főbb dolgok nyaralás, kirándulás, vas-

gyűjtés, papírgyűjtés. Pénz kell a csapatnak. A nyár végén a Balatonra akarnak menni. Nem kérhetnek mindig a szülőktől. És akkor jöttek a tervek. Iker Laci bejelentette, hogy a „Barna Medve”-örs szombaton reggel megy kalászt gyűjteni. Urbán Klára a csapatnagys elnöke azonnal támogatást ígért a lányok nevében. A négy fiúhoz még öt lány csatlakozott. Felkérte a KISZ-t, segítsen a kocsihoz való ócskavas Várpalotára szállításában.

A lányok lehangoltan számolták be a bábjáték előkészületeiről. Kevés megrést kaptak a szülőktől. Laci, ez a nyugtalan fekete gyerek új tervvel állt elő. Az örsnek van húsz forint megtakarított pénze. Kis nyulakat vesznek és közben nevelik. Gazdálkodni fognak. Az örs egyik tagja fel is ajánlotta régi nyulketrecét. A nyúltenyésztés gondozását felváltva végzik. Hogy mennyire komoly volt szándékuk, mi sem bizonyítja, hogy a csapatgyűlés után elmentek „megkötni az üzletet” az egyik tenyésztővel. Legalább nyolcan kísérték őket.

Igy élnek és tervezgetnek a mi kis pajtásaink. Gondjuk, tervük a felnövekvő közösségi emberé.

Nem hiálkodva végzik a szünidő úttörő munkáját. Szerényen és igyekezettel.
Szórádi Zsigmond
főhadnagy.

Az öreg pályaőr

Irtai Szabó Béla

— Mit szól, mit szól. Törődöm is én veled. Ezt más is megtette volna. Faggyas többet nem szólt. Zupás Harmath pedig féluton elhallgatott.

A vonatra, mellyel utaztak felszállt az öreg bogardás pályáőr.

Réveteg, megtört tekintetét elbújtatta önmagába. Szomorú komorság ült szemében. Valami féktelen dac és fájdalom. Bajsa keshedten lógott kétoldalt.

— Hogy hordanak a méhek, öreg — kezdte a beszélgetést buta vagánykodással Zupás.

— Azt maga jobban tuggya... — és a kiégett szemek most gyűlölettel izzottak.

Érdekes, hogy a megtört emberi tekintetbe is visszalopóznak néha a nagy, vad emberi érzelmek.

— Haggya el, haggya el... magának egy szava ne legyen ám... — emelte hangját az öreg Juhos erőtlen erővel. —

Mert hallja, verje meg az isten a kezét annak is, aki illent meg tud csinálni. Száritsa le neki. Mert tuggya, hogy mik maguk? Gyilkosok.

Belesápadt saját szavaiba.

Ettől a esendesen elmondott szavaktól sem jutott szóhoz Zupás. Erre nem is gondolt. Faggyas szemei mintha olajosan esiloptak volna. Benne egy egész akácérdő hervadt le az öreg szavai nyomán.

...Az öreg pedig csendben és súlytalan hangokat ejtve folytatta:

— Mert magik nem emberek, hanem állatok. De nem is állatok, mert azok illet nem tesznek. Inkább rablók, zsvánok... köllött nekem is elszólnom magamat. Köllötték az anyimek is... nem elég, amit összeszednek a magikétul...?

I szonyító volt ez a szomorú, nagy vád.

...Föl akartam égetni én es a magikét. Haggy egyyenek... ha má az enyi-

mek elpusztultak. De rá köllött von rakni magikat is. — Azzal kiköpött az ajtón és nem szólt többet.

Faggyas meg sem próbálta igazolni önmagát. Neki éppúgy fájt a szíve, mint Juhosnak. Méhészek voltak.

Nagysokára szólalt meg az öreg:

— Tuggyák azt, hogy majdnem elrittam magamat. Hogy kicsúsztak a könynyeim. Mit tuggyák magik azt. Pedig pendélyes gyerek voltam, hogy apám megvert. Akkor rittam utoljára. Legalább ne láttam volna, mint szórták szét a pudvát és a sok-sok kicsiny kis halott bogárkát...

Tekintete most megint senki emberfia nézése volt.

Leszállt és soha nem beszélt többet a vonaton. Bogaras, szikár, szóltan jött, felszállt és hazagyalogolt. Ettől kezdve soha senki méhett nem engedte a háza kertjébe megőrzésére.

Az akácérdő pedig újra díszbe öltözött. Mézédés illatok üsztak a levegőben. Kicsiny, fáradt méhek itták részegre magukat a harmatos nektárból.

Juhos János állt órhelye előtt és szólanul szalutált az elsuhanó vidám vonatoknak. A tavasz soha, soha nem ért fel többé ősz lelkéhez... (VÉGE.)

— Hát az erdei méhest. Híi Sanyi bátyám, az volt csak a fogás. A sógor gyerekkel mentünk. Viténk két zsiros vándót, fejszét, meg einslagot. Végig kopogtattuk az összes fát a patak mellett. Már-már azt hittem, hogy az öreg ugrott bennünket. Aztán a dűngelésés mindent elárult. Ott a partos résznél volt egy szikladt nagy tölgy. Abban voltak. Magasan fűnn. A gyerek hozott egy kőtelet. Azzal oszt rögvest fölmászott. Meggyújtotta a kényt, oszt be nekik... Aztán betűntük ronggyal a nyúlást...

Faggyas érezte, hogy remeg a gyomra. De Zupás mit sem törődve folytatta:

— Vártunk vagy félórát. Közben hallgattuk a fát. Mikor már csendes volt, hajsze, neki a fejszével. Nehezen ment. De felnyitottuk. Hosszú, mély üreg volt bent és méz, meg méz. Évek óta hordhatták.

— Tele lett a két vándó, meg még el kellött ugorni, hogy kériünk egyet. Persze a sok bogár megdöglött.

Az őszülős méhésznek minden szó fájt. Milyen otromba, milyen vandál pusztítás ment ott végbe.

— Mit szól mindehhez Juhos János? — kérdezte.